

WNIEBOWSTĄPIENIE PAŃSKIE – 8 V 1997

Z teologii wniebowstąpienia

Osiągamy 40 dzień okresu wielkanocnego. Wkraczamy w coraz pełniejszą wiosnę. Według zapisów Dziejów Apostolskich 40-tego dnia po swoim chwalebnym zmartwychwstaniu Jezus Chrystus wstępuje do nieba. Stąd też od wieków, w czwartek po VI Niedzieli Wielkanocnej, obchodzimy uroczystość Wniebowstąpienia.

Jaką treść teologiczną ma to zbawcze wydarzenie? Skoncentrujmy naszą refleksję wokół trzech pytań: Co oznacza wniebowstąpienie w misji zbawczej Chrystusa? Co oznacza wniebowstąpienie Chrystusa dla ludzkości? Jakie jest przesłanie wniebowstąpienia dla nas – na dziś.

1. Wniebowstąpienie w misji Chrystusa.

Wniebowstąpienie Chrystusa to zakończenie jego ziemskiej, historycznej misji. Dzień wniebowstąpienia to ostatnie ukazanie się Chrystusa zmartwychwstałego. Pisma Nowego Testamentu mówią nam o jedenastu zjawieniach się Chrystusa po zmartwychwstaniu. Pięć miało miejsce w dzień zmartwychwstania w Judei, sześć dalszych nastąpiło w ciągu czterdziestu dni i miały miejsce w Judei i Galilei. Ostatnie ukazanie się Chrystusa zmartwychwstałego miało miejsce w dzień wniebowstąpienia. A więc od wniebowstąpienia Chrystus nie ukazuje się już uczniom.

Wniebowstąpienie Chrystusa było wywyższeniem Chrystusa na prawicę Ojca. Jezus wraca do Ojca po wiernym wypełnieniu Jego woli. Na ziemi ogłosił ludziom Ewangelię. Swoim życiem pokazał, jak należy ją wypełniać. Przyjął wyrok śmierci z rąk ludzi. Umarł i zmartwychwstał i zasiadł po prawicy Ojca. Za wierne wypełnienie woli Ojca zostaje wywyższony po prawicy Ojca.

2. Znaczenie wniebowstąpienie Chrystusa dla ludzkości

Chrystus wstępując w niebiosa, przenosi naturę ludzką z ziemi do nieba. To, co wziął z Maryi Dziewicy tu na ziemi, to wprowadza do nieba, a więc wywyższa ludzką naturę, wprowadza ją do nieba. Swoim wniebowstąpieniem zapowiada wniebowstąpienie ludzi wierzących w Niego: *Kto uwierzy i przyjmie chrzest będzie zbawiony* – to znaczy będzie przy Nim w niebie. A więc dla mieszkańców ziemi – dzisiejsza uroczystość – to przypomnienie, gdzie jest nasz dom, dom naszego „stałego zameldowania”, dom nieprzemijający, który nie zniszczy, który nie zawali się ze starości, dom, którego nie trzeba remontować, którego żadna siła nie zniszczy.

Niebo, dom Ojca, do którego wstąpił Chrystus, jest naszym domem. Wykupił go dla nas swoją krwią Jezus Chrystus. Prawdę tę wyrażamy w takich oto słowach w pieśni wielkanocnej: „Adamie, dług twój spłacony, okup ludzki dokończony, wnijdiesz w niebo z szczęśliwymi dziećmi swymi, alleluja”

3. Przesłanie wniebowstąpienia dla nas

Przesłanie to nam dziś Chrystus na nowo ogłasza: *Idźcie i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu* (Mt 16,15); *Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc. Będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei i Samarii i aż po krańce ziemi* (Dz 1,8).

Jezus nas zobowiązał, byśmy głosili Ewangelię i byli Jego świadkami. Życie ziemskie winno być wypełnione nauczaniem Ewangelii i świadczeniem o niej. Misja głoszenia Ewangelii i świadczenia o niej winna być poprzedzona poznaniem Ewangelii. Najpierw trzeba dobrze Ewangelię poznać i ją zaakceptować, odkryć jej

wartość i moc wyzwalającą. Dlatego tak ważna jest lektura Pisma św., dlatego tak ważne jest czytanie książek teologicznych i prasy katolickiej. Dlatego tak ważne jest uważne słuchanie homilii i rozważań religijnych.

Studiowanie prawdy Bożej łączy się z jej akceptacją, i to akceptacją nie wybiórczą, ale pełną. Ewangelię należy akceptować w całej rozciągłości, a nie tylko to, co jest dla nas wygodne i łatwe. Taką Ewangelię poznaną i przemyślaną, Ewangelię w pełni zaakceptowaną, należy potem głosić i o niej świadczyć. Ta Ewangelia nie ma równej sobie.

Roman Brandstaetter w książce pt. *Krąg biblijny* wspomina swego dziadka, który przed wzięciem Biblii do rąk, zawsze je mył i pewnego razu powiedział do niego: „Będiesz tę książkę nieustannie czytał, a gdy się zestarzejesz, to się przekonasz, że wszystkie książki, które przeczytasz, wszystkie książki, które są na świecie, są tylko nieudolnym komentarzem do tej jedynej księgi”

Jesteśmy na razie w domu ziemskim, jesteśmy w tej ziemskiej świątyni. Każdy nasz udział w Eucharystii jest przyjmowaniem mocy Ducha Świętego do pełnienia zadań w tym ziemskim domu. Niech nasza obecność na tym świętym zgromadzeniu będzie wołaniem, prośbą według słów św. Pawła z dzisiejszego czytania: *aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec chwał, dał wam ducha mądrości i objawienia w głębszym poznaniu Jego samego. Niech da wam światłe oczy serca tak, byście widzieli, czym jest nadzieja waszego powołania* (Ef 1,17-18).

ks. Ignacy Dec